

היום נלמד בעזרת ה':

בליצה דף יב

משנה: ביום-טוב מותר להוציא מרשות היחיד לרשות הרבים דבר שהוא לצורך אכילה. נחלקו ב"ש וב"ה האם מותר להוציא גם דברים שאינם לצורך אכילה כגון קטן לולב וספר-תורה.

גמרא: השוחט עולת נדבה ביו"ט: התורה התירה לשחוט ביו"ט קרבנות הבאים לחובת היום, אבל אסור לשחוט עולת נדבה שאין חייבים להקריבה ביו"ט מפני ששחיטה היא אחת מהמלאכות האסורות.

מתוך שהותרה הוצאה לצורך: לדעת בית הלל מכיון שהתורה התירה הוצאה לצורך אוכל נפש ביו"ט - כוונתה להתיר את המלאכה גם שלא לצורך אוכל נפש, ולכן מותר לשחוט עולת נדבה ביו"ט. אך לדעת בית שמאי התורה התירה רק לצורך אוכל נפש.

דלמא בעירוב והוצאה לשבת: יתכן שלכולי עלמא לא אמרינן 'מתוך שהותרה', והמחלוקת של ב"ש וב"ה היא האם יש בכלל איסור 'הוצאה' ביו"ט וממילא האם יש צורך ב'עירוב' בשביל להתיר את ההוצאה כמו בשבת, או שאין איסור כזה - שכך שלומדים מדברי ירמיהו הנביא 'ולא תוציאו משא מבתים ביום השבת' - דוקא ולא ביו"ט. לפי זה שחיטת עולת נדבה אסורה לכולי עלמא ביו"ט שהרי כאמור לא אמרינן 'מתוך שהותרה'.

אלא מעתה ליפלו באבנים: אם לדעת בית הלל אין איסור 'הוצאה' ביו"ט - ממילא גם אין איסור 'טלטול מוקצה', שהרי כל הסיבה שגזרו רבנן 'מוקצה' מחשש שלא יבואו להוציא את החפץ לרה"ר (אמנם לא גזרו על טלטול כל הכלים והמאכלים מפני שהיתה זו גזירה שא"א לעמוד בה). לפי זה היה הרבה יותר מתאים להעמיד את המחלוקת במשנה על טלטול אבנים - שלדעת בית הלל מותר ולדעת בית שמאי אסור.

אלא בהכרח שלכולי עלמא יש איסור הוצאה וטלטול מוקצה ביו"ט. והמחלוקת היא כפי שאמרנו בתחילה: האם אומרים 'מתוך שהותרה'. ולדעת בית הלל מותר להוציא כל

(המשך בדף הבא ↓)

דבר, אמנם רבנן גזרו שלא להוציא דבר שיש בו טירחה שלא לצורך כגון אבנים. (כלומר באבנים כולם מודים שאסור לטלטל).

המבשל גיד הנשה בחלב ביו"ט ואכלו: לוקה על: א. בישול בשר בחלב ב. אכילת בשר בחלב ג. אכילת גיד הנשה ד. הבערת אש ביו"ט ה. בישול ביו"ט (אפילו שעשה רק מלאכה אחת של הדלקת אש, מכיון שיש לה שתי תוצאות של שתי מלאכות: הבערה ובישול חייב שתיים -אליבא דמ"ד 'יש חילוק מלאכות ליו"ט').

משנה: חלה ומתנות: רבנן גזרו שלא להפריש תרומות ומעשרות ביו"ט, אך התירו להפריש חלה מעיסה וכן להרים את מתנות הכהונה מבהמה שנשחטה (הזורע הלחיים והקיבה הניתנים לכהן), שהרי אסורים באכילה בלא הפרשה והוא מוכרח להפרישם ביו"ט. נחלקו ב"ש וב"ה האם מותר להוליך ביו"ט את החלה והמתנות שהופרשו לכהן. ב"ש אסורים מחשש שיבואו להפריש תרומות ומעשרות.

אמרו להם ב"ש גזירה שווה: כמו 'גזירה שווה'. כלומר נערוך השוואה בין תרומה - לחלה ומתנות כהונה, שכשם שתרומה אסור להוליכה כך גם חלה ומתנות. אך ב"ה סוברים שרק תרומה שאינו רשאי להפריש אותה לכן אסור גם להוליכה.

גמרא: הגמרא מבארת (בהוא-אמינא) שהמחלוקת במשנה על מתנות 'שנשחטו והורמו מאמש' וכן 'שנשחטו והורמו מהיום'. הגמרא מביאה מחלוקת משולשת בברייתא ומבררת כמו איזו דעה הולכת משנתנו.

רבי יהודה: אין מחלוקת על מתנות שנשחטו והורמו היום שמותר להוליכן לכהן. אין גם מחלוקת על מתנות שהורמו מאמש שמותר להוליכן בצירוף עם מתנות שהורמו היום. המחלוקת להוליך את המתנות שהורמו מאמש בפני עצמן.

רבי יוסי: אין מחלוקת על מתנות שמותר להוליכן. המחלוקת האם מותר להוליך תרומה.

אחרים: אין מחלוקת על תרומה שלא מוליכים. המחלוקת על מתנות האם מותר להוליכם.

לכאורה אחרים מדברים בין על מתנות שנשחטו והורמו מהיום ובין שנשחטו והורמו מאמש – שעל זה המחלוקת. לפי זה משנתנו כאחרים ולא כרבי יהודה, שהרי לדעתו לכולי עלמא מתנות שנשחטו והורמו מהיום מותר להוליכם (וודאי שאינה כרבי יוסי הסובר שאין כלל מחלוקת במתנות).

הגמרא דוחה: משנתנו מדברת רק על מתנות שנשחטו והורמו מאמש שעל זה נחלקו ב"ש שאסור להוליכם, אבל מתנות שנשחטו ביו"ט לכולי עלמא מותר להוליכם וכדעת רבי יהודה – שדעתו גם כן דווקא מתנות שנשחטו והורמו היום מותר להוליכם.

לימא אחרים היא ולא רבי יהודה: שהרי בפשטות כפי שביארנו כוונת אחרים שהמחלוקת גם על מתנות שנשחטו והורמו מהיום, והרי כפי שביארנו את המשנה אליבא דרבי יהודה בנשחטו מהיום אין מחלוקת?

הגרא דוחה. דעת אחרים שהמחלוקת רק על מה שנשחט מאמש, אבל מה שנשחט מהיום לכולי עלמא מותר להוליך, וכמו דעת רבי יהודה. והמחלוקת בין אחרים לרבי יהודה היא לגבי מתנות שנשחטו והורמו מאמש - האם מותר להוליכם בצירוף (טפלה) עם מתנות שנשחטו והורמו מהיום. (דבר שלא הוזכר במשנה שלנו, ולכן אפשר להסבירה כדעת שניהם).

גרבא דחמרא דתרומה: חבית יין של תרומה. מותר להוליכה לכהן ביו"ט מפני שהלכה כרבי יוסי (שהמחלוקת על תרומה) ואליבא דבית הלל.